

ALS JE VADER EEN CRIMINEEL IS....

Arco Struik

**met tekeningen van
Djip Minderman**

Een nieuwe school	3
Een nieuwe flat	7
Een nieuwe 'look'	9
Een nieuwe klas	14
Naar de haven	18
Een plan	21
Tim als spion	23
De envelop	27
Een nieuwe leerling	32
Bezoek	36
De waarheid	40
Fabio Rosso	45
Het pakhuis	48
Gevangen	53
Brand	57
De hele waarheid	61

Een nieuwe school

‘Hebben jullie alles?’

‘Ja mam.’

‘Boterhammen, drinken, schoolboeken?’

Tim zucht.

‘Ja mam.’

‘Zullen jullie niet verdwalen?’

‘Nee, mam.’

‘De straat uit, naar links en dan bij de stoplichten.....’

‘Ja mam’, snauwt Tim, ‘dat heb je nu al twintig keer verteld.’

Nu weten we het wel.’

‘Ik wil alleen maar helpen, hoor.’

Tim en Jeroen stappen op hun fiets.

‘We zullen heus niet verdwalen. We weten de weg.’

‘Succes’, roept hun moeder, terwijl ze zwaait.

De broers steken hun hand op naar hun moeder en fietsen de straat uit.

Aan het eind van de straat gaan ze linksaf.

Na een paar honderd meter komen ze bij de stoplichten.

Het stoplicht staat op rood.

Tim kijkt Jeroen aan.

‘Shit, moeten we hier nou naar links of naar rechts?’

Tim weet het niet meer.

‘Volgens mij naar links’, zegt Jeroen.

‘Hm, dan zullen we wel naar rechts moeten’, zegt Tim.

‘Kunnen we mam niet even bellen?’ vraagt Jeroen.

Tim schudt zijn hoofd.

‘Je denkt toch niet dat ik gek ben? Mam lacht me uit.

Ik heb net nog gezegd dat ik de weg weet.’

Het stoplicht springt op groen.

‘Kom we gaan naar rechts’, beslist Tim.

‘Kijk, daar fietsen nog meer jongens.

We fietsen er gewoon achter aan. Dan komen we vanzelf bij onze school.’

Tim en Jeroen fietsen nu al bijna een kwartier. Ze letten niet op hoe ze rijden.

Ze fietsen gewoon achter de anderen aan.

Jeroen kijkt op zijn horloge.

‘Volgens mam was het nog geen tien minuten fietsen. Ik denk dat we verkeerd gaan’, zegt Jeroen.

‘Zeur niet,’ zegt Tim. ‘Denk je dat al die kinderen ook verkeerd gaan?’

Trouwens daar is de school al.’

Tim kijkt zijn broer trots aan.

‘Wat ben ik toch een genie’, zegt Tim. Hij slaat zichzelf op zijn schouder.

Ze stoppen bij het hek.

Er staat een groot bord bij de ingang.

‘Luzac College’ staat er op.

Jeroen draait zich naar Tim.

‘We moeten naar het Liefland College. We zijn bij de verkeerde school.’

Jeroen kijkt Tim woest aan.

‘Wat ben je toch een genie!’ roept Jeroen boos.

Een half uur later komen Tim en Jeroen bij het Liefland College.
Ze zijn veel te laat.
Ze moeten zich melden bij de conciërge.
De conciërge is een dikke man. Hij kijkt over zijn bril naar de jongens.
‘Dus dit is jullie eerste dag’, zegt hij.
Tim en Jeroen knikken.
‘En gelijk al te laat komen’, gaat de conciërge verder.
De jongens kijken naar de grond.
‘Dat betekent dus’. Hier stopt hij even en kijkt de jongens streng aan.
‘.....dat jullie hier nog nóóit op tijd zijn geweest.’
De conciërge moet zelf hard lachen om zijn eigen grap.
Tim trekt zijn wenkbrauw op.
‘Humor’, mompelt hij verveeld.
De conciërge loopt de gang in.
Tim en Jeroen moeten hem volgen.
Bij één van de klassen klopt de conciërge op de deur.
‘Deze heren zijn eindelijk hun bed uit’, roept hij tegen de leraar.
De leraar kijkt de jongens aan.
‘Zo, jullie zijn nieuw? Zijn jullie hier pas komen wonen?’ vraagt hij.
‘Ja, sinds afgelopen vrijdag’, zegt Tim.
‘Ga maar snel zitten. We beginnen net aan hoofdstuk 4.’

Aan het eind van de middag fietsen Tim en Jeroen naar huis.
Eén keer rijden ze bijna verkeerd.
Gelukkig herkennen ze op tijd de weg.
Ze praten over hun eerste dag op de nieuwe school.
‘Wat een zak, die conciërge’, zegt Tim.
‘Ja, je hebt er een vriend bij’, lacht Jeroen.
‘Joepie’, zegt Tim met een zucht.
‘En volgens mij ook nog een vriendin’, gaat Jeroen verder.
‘Waar heb je het over?’ zegt Tim.
‘Over die met dat rode haar. Die vond jou wel leuk.’
Tim haalt zijn schouders op.

Ze rijden de straat in waar ze wonen.
Ze zijn bijna bij hun huis.
Er staat een busje voor de deur.
Hun moeder zet net een tas in het busje.
'Opschieten!' roept ze tegen de jongens.
'O nee, niet weer', roept Tim.
'We zijn hier net drie dagen', roept Jeroen.
'Niets aan te doen. We gaan verhuizen', zegt hun moeder.

Een nieuwe flat

Tim is net wakker. Hij kijkt zijn nieuwe kamer rond.

Er staan twee bedden in. Verder staat er een bureau en een grote kast.

‘Saai’, zegt hij in zichzelf.

Tim kijkt naar Jeroen.

Zijn tweelingbroer haalt zwaar adem.

Jeroen is nog diep in slaap.

Tim kijkt op zijn horloge. Tien over acht.

Vandaag hoeven ze niet naar school.

Omdat ze net weer verhuisd zijn.

Tim staat op en doet het gordijn opzij.

Hij kijkt naar buiten.

De nieuwe flat is op de zestiende verdieping.

Aan de slaapkamer van de jongens grenst een balkon.

Hij kan heel ver kijken, zowat over de hele stad.

Hij ziet een paar bruggen en veel hoge gebouwen.

Dan haalt Tim zijn schouders op.

‘Saai’, zegt hij nog een keer.

Dan kruipt Tim weer in bed, maar slapen lukt niet meer.

Hij is onrustig.

Hij blijft nog even liggen, maar dat duurt niet lang.

Even later springt hij zijn bed uit en rukt het dekbed van Jeroen af.

‘Wat doe je? Wat is er?’ vraagt Jeroen slaperig.

‘Ik kan niet meer slapen.’

‘Moet je me daarvoor wakker maken?’

‘Ja, als ik niet kan slapen, hoef jij ook niet te slapen’, zegt Tim.

Jeroen pakt zijn dekbed en draait zich kreunend om.

‘We zijn niet voor niets een tweeling. Dus wakker worden’, zegt Tim.

Even later zitten ze aan tafel met hun ontbijt.

Tim en Jeroen kijken hun moeder aan.

Ze zit aan de andere kant van de tafel.

‘Mam, waarom zijn we nu weer verhuisd?’ wil Tim weten.

Zijn moeder geeft geen antwoord.

Ze roert in haar koffie.

Dan kijkt ze naar buiten.

Tim wordt ongeduldig.

‘Hallo mam. Ik zit hier hoor. Geef antwoord alsjeblieft!

Waarom zijn we nu alweer verhuisd?’

Zijn moeder aarzelt.

Zonder Tim aan te kijken zegt ze:

‘Je vader heeft een andere baan. Daarom zijn we verhuisd.’

Tim vindt het vreemd.

In het vorige huis hebben ze drie dagen gewoond.

Daarvoor waren ze ook al verhuisd voor een andere baan van zijn vader.

‘Mam.....’, begint Tim weer.

Zijn moeder staat ineens op.

‘Nee Tim, het is klaar. We zijn verhuisd en we wonen nu hier.

Geen vragen meer. Het is zo.’

‘Maar....’, probeert Tim nog.

‘Genoeg! Ik wil het er niet meer over hebben’, snauwt zijn moeder.

Daarna loopt ze weg naar de keuken.

Ze gooit de deur achter zich dicht, iets te hard.

Tim kijkt Jeroen aan.

Jeroen haalt zijn schouders op.

‘Gestrest’, zegt hij.

‘Kom, we gaan de buurt verkennen.’

Even later lopen Tim en Jeroen over de galerij naar de lift.

Zelfs met de lift duurt het even voor ze beneden zijn.

Ze lopen naar rechts en steken een weg over.

Daar lopen ze langs een manege en door een park.

Verderop is een winkelcentrum.

Tim heeft niets meer gezegd sinds ze van huis gegaan zijn.

Die verhuizing zit hem dwars.

Hij blijft het vreemd vinden en zijn moeder reageert ook al zo raar.

Zijn gedachten blijven maar doorgaan.

Plotseling gaat de telefoon van Tim.

‘Hallo met Tim.’

‘Ha Tim, met Jeroen.

Ik weet niet of je het weet, maar ik loop al tien minuten naast je’.

Tim begint te lachen en geeft zijn broer een stomp.

‘Sorry, maar die verhuizing....het klopt gewoon niet’, zegt Tim.

‘Na drie dagen verhuizen van Utrecht naar Rotterdam.

Papa kan toch met de auto heen en weer. Of met de trein.’

‘Tja, ik snap het ook niet’, zegt Jeroen.

‘En het is al de vierde keer in een half jaar’, gaat Tim verder.

‘Eerst naar Alkmaar, van Alkmaar naar Zwolle, toen naar Utrecht en nu zitten we hier.

En voor hoelang? Misschien staan de koffers al weer gepakt.’

Ze lopen het park uit en steken de weg over.

Ze komen in een klein winkelcentrum.

Er is markt vandaag en er zijn best veel mensen.

Er zijn bijna alleen maar oudere mensen.

Dan horen ze iemand schreeuwen.

Een jongen rent weg met twee bossen bloemen onder zijn arm.

De man van de bloemenkraam rent er achteraan.

De jongen springt achterop een brommer.

Die rijdt er snel vandoor.

‘Ze zijn voor mijn moeder’, roept de jongen.

‘Ik hoop dat je tegen een paal rijdt’, roept de bloemenman.

Hij staat nog na te hijgen met een rood hoofd.

‘Vluchten op een brommer...lafaard’, moppert hij.

Dan loopt hij mopperend terug naar zijn kraam.

Tim blijft ineens stil staan en pakt Jeroen bij zijn arm.

‘Dat is het’, zegt Tim.

Jeroen kijkt hem niet begrijpend aan.

‘Ik heb het gevoel dat wij ook op de vlucht zijn.’

Een nieuwe 'look'

Die avond zitten Tim en Jeroen aan tafel.

Hun moeder komt uit de keuken en zet de borden neer.

'Waar is papa?' vraagt Tim.

'Die is wat later. Hij zal zo wel komen', antwoordt zijn moeder.

Dan kijkt ze Tim doordringend aan.

'En waag het niet om over de verhuizing te beginnen tegen je vader', zegt ze.

'Hij heeft al genoeg aan zijn hoofd'.

Tim wil protesteren, maar krijgt een schop onder tafel van Jeroen.

Tim haalt diep adem.

'Oké', zegt hij, 'ik zeg niks.'

Er wordt al minuten lang niets gezegd.

Tim zwijgt en Jeroen eet.

Hun moeder zegt ook niets. Ze lijkt gespannen.

Ze knippert ook steeds met haar oog.

Als haar mes valt, wordt ze ineens ontzettend kwaad.

'Rotmes', valt ze uit.

Tim kijkt naar Jeroen.

Jeroen geeft hem een knipoog en schudt heel licht met zijn hoofd.

Niks zeggen, bedoelt hij daarmee.

Even later horen ze de deur opengaan.

Hun moeder schrikt van het geluid.

Ze springt van haar stoel op.

Hun vader komt de kamer binnen.

Hij wordt direct omhelsd door hun moeder.

'Ik ben blij dat je er bent', zegt ze.

'Hallo jongens, alles goed?'

Ze krijgen allebei een 'high-five' van hun vader.

Tim kijkt naar zijn vader.

Er is iets anders aan hem, maar hij weet niet wat.

Dan doet Jeroen zijn mond open.

'Pap, mag ik je wat vragen?'

Tim ziet dat zijn moeder er tussen wil komen, maar ze is te laat.

'Ja, natuurlijk', zegt zijn vader.

'Sinds wanneer draag jij een bril?' vraagt Jeroen.

Tim kan zich wel voor zijn hoofd slaan.
Wat stom dat hij dat niet gezien heeft.
'Sinds vandaag.'

'Ach ja, je vader wordt een dagje ouder hè?' zegt zijn moeder snel.
'En je hebt je ook al niet geschoren', gaat Jeroen verder.
Zijn vader knikt, maar zegt niets.
'Dat heb ik aan hem gevraagd', zegt zijn moeder met een lachje.
'Het lijkt me wel leuk, een baardje bij je vader.'

Jeroen knikt.
'Hip hoor.'

Dan gaat er een mobiele telefoon af.
Tim kent de 'ringtone' niet.
Zijn vader staat op en loopt naar de gang.
Tim hoort hem zacht praten, maar kan het niet verstaan.
Zijn moeder begint ineens te praten.
Over niks en veel te hard natuurlijk.
Nu kan hij helemaal niets meer horen.
Als zijn vader terugkomt, zegt Jeroen:
'Nieuwe telefoon pap?'

'Ja, deze is van mijn nieuwe werk.'

'Mag ik het nummer?' vraagt Jeroen.
'Nee, deze is alleen voor mijn werk.
Maar ik heb mijn oude telefoon ook nog, daar kan je me altijd op bellen.'

'Toe maar', zegt Jeroen, 'nieuwe bril, nieuwe telefoon, nieuwe baard.
Is er nog meer?'

'Ja', zegt zijn moeder snel, 'een nieuwe school.
Ik heb jullie vandaag opgegeven. Thorbecke heet die school.
Het is aan de andere kant van het park. Een paar minuten lopen.'

Als het donker is, staan Tim en Jeroen op het balkon.
Ze hebben een dik vest aan, want in de avond is het koud.
De stad heeft duizenden lichtjes en lijkt dichterbij dan overdag.
'Wat vind jij?' vraagt Tim.

‘Ik weet het niet’, zegt Jeroen.

‘Ik weet het wèl. Er is iets raars aan de gang’, zegt Tim.

‘Ach....’, probeert Jeroen nog.

‘Verhuizen na drie dagen, papa een nieuwe bril, een baard en een nieuwe telefoon, mama is gespannen en nerveus.

Ik zeg je dat er iets aan de hand is.

Het klopt gewoon niet.’

‘Sstt, praat niet zo hard, of wil je dat iedereen het hoort.’

‘Sorry, sorry.’

‘Misschien heb je teveel fantasie.

Voor dat snelle verhuizen zal best een goede reden zijn.

Miljoenen mensen hebben een bril of een nieuwe telefoon.

En mama is wel vaker nerveus.

Maak je toch niet zo druk.’

Tim zucht.

‘Detective’, zegt Jeroen spottend.

‘Aan jou heb ik ook niks’, zegt Tim.

‘En waarom gaat papa op de gang staan bellen?’ gaat Tim door.

‘Weet ik veel’, zegt Jeroen.

‘En het interesseert me ook niet.

Ik ga slapen.’

Jeroen gaat naar binnen.

Hij slaapt al als Tim van het balkon naar binnen komt.

Maar Tim kan niet slapen.

Het duurt uren voordat hij eindelijk in slaap valt.

Een nieuwe klas

De volgende ochtend lopen Tim en Jeroen door het park naar school.

‘Zorg dat je dit keer op tijd bent’, had mama gezegd, ‘de school begint om kwart over acht’.

Jeroen wijst naar een gebouw.

‘We zijn er zo. Nog een paar minuten’, zegt hij.

Tim bromt wat. Hij is nog niet goed wakker.

De klep van zijn pet zit over zijn ogen.

‘Dit keer geen grapjes van de conciërge dat we te laat zijn’, zegt Jeroen.

Ze lopen het park uit en steken de weg over.

Als ze bij de school aankomen, is het schoolplein leeg.

Er is geen leerling te zien.

In de school brandt wel licht.

Jeroen voelt aan de deur, die is open.

Binnen zit een man in een kantoortje met veel glas.

Op zijn deur staat ‘conciërge’.

Hij kijkt de jongens verbaasd aan.

‘Zo, zo, jullie zijn vroeg’, zegt hij.

Tim kijkt op zijn horloge. Bijna tien over acht.

‘We beginnen hier pas om half negen. Dat is al jaren zo’, zegt de conciërge.

Tim kijkt naar Jeroen.

‘Truc van mama, zodat we niet te laat zijn’, zegt Tim.

Jeroen knikt.

‘We zijn erin getrapt.’

‘Wacht even, jullie zijn nieuw hier. Een tweeling. Ja, ik heb jullie moeder gisteren aan de telefoon gehad’, zegt de conciërge.

‘We zitten in klas 2C’, zegt Jeroen.

De conciërge kijkt op een lijst.

‘Eerste uur wiskunde. Dan moeten jullie hier de trap op en het eerste lokaal rechts.

Jullie mogen wel naar boven, hoor.

Maar die pet gaat af. Dat is verboden in school.’

Tim en Jeroen lopen de trap op.

Als ze halverwege zijn, worden ze terug geroepen.

De conciërge pakt Tim bij zijn schouder.

‘Dus dit is je eerste dag.’

Tim knikt.

‘Dan ben je dus nog nóóit te laat geweest.

Als enige van de hele school.’

Lachend om zijn eigen grap loopt de conciërge naar zijn kantoor.

Jeroen kijkt naar het slaperige hoofd van zijn broer.

‘Je hebt er alweer een vriend bij.

Wat heb jij toch met conciërges?’ lacht Jeroen.

Tim loopt zuchtend de trap op.

Na de wiskundeles heeft klas 2C gym.

De gymleraar heet Mark en is heel groot.

De gymles is buiten op het grasveld.

Tim en Jeroen hebben geen sportkleden bij zich.

Jeroen houdt zijn spijkerbroek aan, maar Tim verzint een smoes.

‘Meester, ik kan niet meedoen met gym. Ik heb last van mijn knie’, liegt Tim.

Tim moet aan de rand van het veld gaan zitten.

De rest van de klas heeft eerst een rondje gelopen.

Om warm te worden.

Nu doen ze een balspel. Jongens en meisjes door elkaar.

Tim bekijkt zijn nieuwe klasgenoten.

Eén van de jongens heeft een grote mond.

Hij doet nogal stoer. Hij wil steeds de bal hebben.

John heet hij.

Bij wiskunde was hij ook al zo vervelend.

Als de meester even niet kijkt, geeft John iemand een duw.

De jongen valt op de grond. John gooit de bal in zijn gezicht.

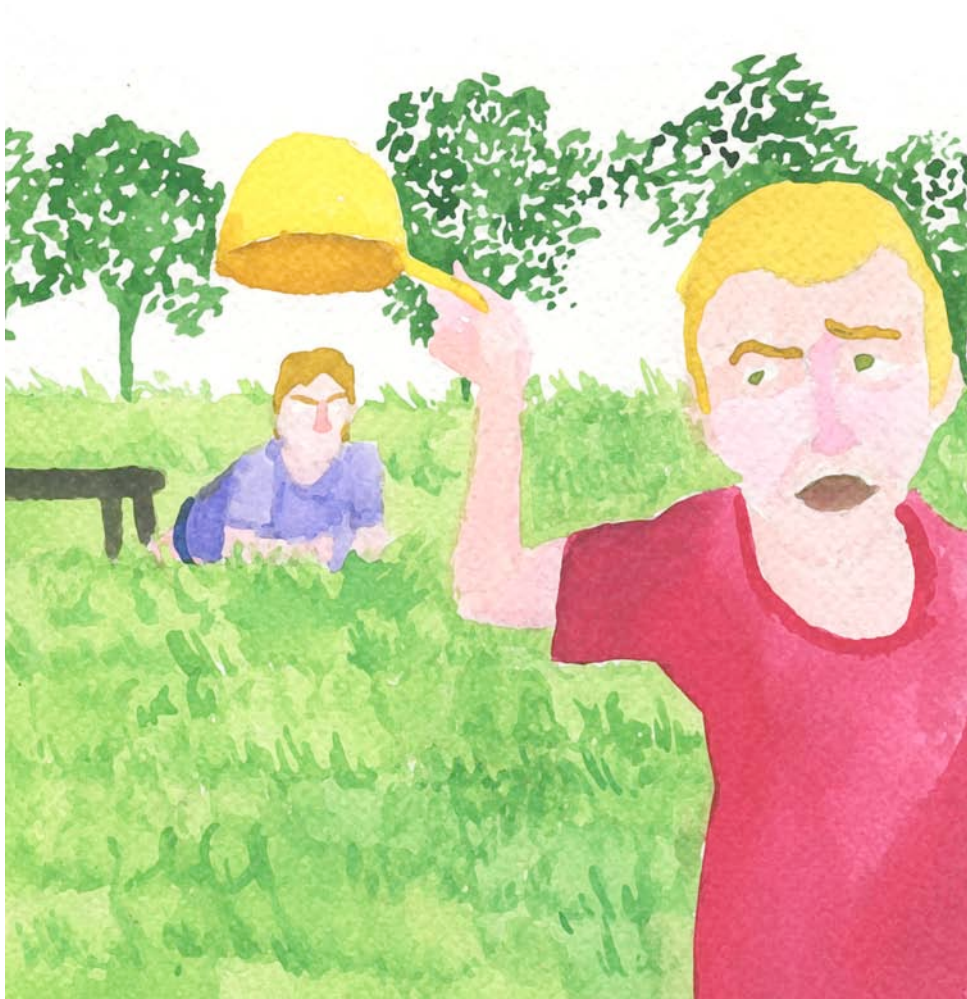
Dan geeft hij de bal een harde trap, zodat de bal de lucht in vliegt.

De bal stuitert een paar keer en rolt dan richting Tim.

Tim staat op en wil hem terug schieten.

Maar net voordat hij hem raakt, tikt John de bal weg.

Tim glijdt uit en valt op de grond.

John begint te lachen en pakt de pet van Tim af.

Hij rent er mee weg en Tim wordt uitgelachen.

Tim staat op en is woedend. Hij rent achter John aan.

Het duurt even voordat hij hem heeft ingehaald.

Als Tim vlak bij John is, laat hij hem struikelen.

‘Geef mijn pet terug!’ roept Tim.

Hij rukte de pet uit de handen van John.

‘Zak’, scheldt Tim.

Dan zet hij zijn pet weer op.
Met een rood hoofd loopt Tim weer terug.
Opeens gilt Jeroen: 'Tim, kijk uit!'
Tim voelt John in zijn rug springen.
Hij wordt tegen de grond gegooid.
John duikt boven op hem en hij begint te vechten.
Jeroen komt aangerend en de rest van de klas ook.
Maar Meester Mark is er eerder.
Hij haalt de twee jongens uit elkaar.
'Allebei stoppen en allebei na de les melden', zegt meester Mark.
'Hij begon.....', roept Tim boos.
'Dat is zo.
Maar tijdens de les is een pet verboden', zegt de meester.
'Bovendien is jouw knie wel erg snel genezen.'
Tim verbijt zijn woede.
Uit zijn ooghoek ziet hij John gemeen lachen.

Naar de haven

Het is zaterdag. Tim en Jeroen zitten bij hun vader in de auto.

‘Ik zal jullie Rotterdam laten zien’, had hun vader gezegd.

‘We beginnen natuurlijk in de haven. De grootste haven van de wereld.’

Hun vader vertelt over zeeschepen, hijskranen, tankers en nog veel meer.

Tim kijkt naar zijn vader.

Op zijn gezicht is al een klein baardje zichtbaar.

Tim moet er nog erg aan wennen.

Na een tijdje rijden, slaat de auto linksaf.

Links staan oude gebouwen, pakhuizen.

Het ziet er verlaten uit. Er is geen mens te zien.

Aan de andere kant is het water.

Er liggen twee schepen aan de kade.

De schepen zijn heel groot. Ze liggen vast met hele dikke kabels.

Verderop staat een hijskraan.

Ze parkeren de auto en stappen uit.

Hun vader haalt adem door zijn neus.

‘Hmmm, ruik je dat?’ vraagt hij.

‘Ja, het stinkt’, zegt Tim.

‘Nee natuurlijk niet. Zo ruikt de haven.

Olie, zout water, teer.....heerlijk’, zegt hun vader.

Hij doet zijn ogen dicht en haalt nog een keer diep adem.

‘Wat is dat voor een vlag?’ vraagt Jeroen.

Hij wijst naar de achterkant van het voorste schip.

De vlag geeft aan waar het schip vandaan komt.

‘Ik weet het niet, een land in Zuid-Amerika, denk ik.

Venezuela of zo’

Even verderop staat een oud gebouw met kapotte ramen en deuren.

“Handel over zee” is er in de muur gemetseld.

“Gebr. de Zwart” staat er boven de ramen geverfd.

Je kan het haast niet meer lezen.

De verf is er bijna af.

‘Hier heeft jullie opa gewerkt, mijn vader’, zegt de vader van Tim en Jeroen.

‘Heel lang geleden.

Toen werd alles nog met de hand aan boord gebracht.’

‘Ook toevallig’, zegt Tim, ‘opa de Wit werkte bij gebroeders de Zwart.’

Zijn vader kijkt Tim aan en hij heeft een raar lachje op zijn gezicht.

Daarna draait zijn vader zich om en kijkt door een ruitje naar binnen.

Even later kijkt hij over de kade en over het water.

Dan zucht hij.

Tim en Jeroen kijken elkaar aan.

Tim wil iets zeggen, maar Jeroen legt zijn vinger op zijn lippen.

Plotseling klinkt er een telefoon.

Hun vader grijpt in zijn jaszak.

Het is de nieuwe telefoon, van het werk.

‘Met Willem’, zegt hij.

Tegelijk loopt hij van de jongens weg.

Tim en Jeroen lopen met hem mee.

Hun vader zegt niets in de telefoon. Hij luistert alleen maar.

Dan zien ze hem schrikken.

‘Oké, bedankt’, zegt hij dan en stopt de telefoon weg.

Zijn gezicht is helemaal wit.

‘Kom jongens, naar de auto.

We hebben hier genoeg gezien.’

Hij rent naar de auto.

Tim en Jeroen kunnen hem niet bijhouden.

‘Opschieten’, roept hij nog.

Snel start hij de auto en rijdt met gierende banden weg.

Hij rijdt de kade af, om de gebouwen heen en aan de andere kant weer terug.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt Tim.

‘Nu even niet, Tim. Ik moet op de weg letten.’

Plotseling remt hun vader en met een ruk draait hij aan het stuur.

Met een snelle beweging zet hij de auto achter een container.

Hij kijkt gespannen door de voorruit.

Ze horen sirenes.

Tim stoot Jeroen aan. Ze snappen er niets van.

Maar spannend is het wel.

Even later komen er politieauto's voorbij.

Het zijn er zeker twintig en allemaal met gillende sirenes en zwaailichten.

Het lijkt wel een politiefilm.

Als de politieauto's voorbij zijn, geeft hun vader gas.

Snel rijden ze het terrein af.

Tim en Jeroen kijken door de achterrait.

De politieauto's staan bij het voorste schip.

Ze kunnen niet zien wat er gebeurt.

Het is een zee van blauwe zwaailichten.

Ze rijden dwars door de stad naar huis.

Niemand zegt iets in de auto.

Alleen de muziek van de radio is te horen.

Na een poosje gereden te hebben, parkeert hun vader de auto.

'Ik ben zo terug', zegt hij.

Hij stapt uit en loopt een eindje weg.

Tim en Jeroen zien dat hij iemand belt.

'Ik vind het vreemd. En het wordt steeds vreemder', zegt Tim.

Jeroen knikt.

Tim steekt zijn vinger op: 'Ik zeg je dat het niet klopt.'

Dan stopt de muziek. Er is een extra nieuwsuitzending.

In de haven heeft de politie een inval heeft gedaan op een schip.

Er is een enorme hoeveelheid drugs gevonden.

Een plan

De vader van Tim en Jeroen stapt weer in de auto.

‘Ik breng jullie naar huis.

Daarna moet ik nog wat doen’, zegt hij.

Onderweg wordt er niets meer gezegd.

Als Tim en Jeroen uitstappen, rijdt hun vader snel weg.

Ze kijken hem na.

Tim geeft Jeroen een stomp.

‘Ik vind het vreemd. En jij?’, zegt Tim.

Jeroen haalt zijn schouders op.

‘Ik weet het niet.’

Ze lopen naar de lift.

‘Vandaag was de eerste keer dat papa over opa vertelde.

Dat heeft hij nog nooit gedaan.

We praten nooit over familie’, begint Tim.

‘Nee’, zegt Jeroen, ‘iedereen is dood.

De opa’s en oma’s zijn dood.

Papa zijn broer is dood en mama was enig kind.

We hebben helemaal geen familie.’

Jeroen maakt de deur open en ze gaan naar binnen.

Hun moeder is in de kamer.

Tim kan niet wachten.

‘Mam, vertel eens iets over opa.’

Tim ziet dat ze schrikt.

‘Ehh....opa is dood’, zegt ze aarzelend.

‘Dat weet ik, maar je kan toch wel wat over hem vertellen.’

Hun moeder staat op.

‘Ik moet het eten klaar maken,’ zegt ze en loopt naar de keuken.

Tim loopt achter haar aan.

‘Hebben we geen foto van hem?’ vraagt hij.

‘Dat weet je toch’, zegt zijn moeder.

‘Ons huis is een keer afgebrand. We hebben niets meer van vroeger.’

Die avond zijn Tim en Jeroen op hun kamer.
Jeroen ligt op zijn bed.
Tim loopt piekerend heen en weer.
'Ik snap het niet.
Zou papa iets met die drugs te maken hebben?' vraagt Tim.
'Geen idee', zegt Jeroen.
'Maar het was wel spannend vandaag.'
Tim luistert niet naar wat Jeroen zegt.
'Er klopt iets niet.
En ik zal er achter komen wat het is.'

Hij gaat naast Jeroen zitten en begint zacht te praten.
'Ik heb een plan', zegt hij.
'Ik ga papa volgen als hij naar zijn werk gaat.'
'En dan?' vraagt Jeroen.
'Kijken waar hij werkt en wat hij doet.'
Jeroen lacht hem uit.
'Wat een stom plan. Als papa werkt moet jij naar school.
Papa gaat met de auto naar zijn werk.
Wil je er achter aan rennen?'
'Laat het spioneren maar aan mij over', zegt Tim.
Dan gaat hij dichterbij Jeroen zitten..
'Luister', zegt Tim, 'maandag moet jij me ziek melden op school.
Als het niks wordt, zal ik er nooit meer over beginnen.'
Jeroen denkt even na.
'Oké', zegt hij dan, 'ik zal je voor één keer ziek melden.
Maar daarna is het afgelopen.'
Tim grijnst.
'Deal.'

Tim als spion

Tim en Jeroen staan klaar om naar school te gaan.
Ze gaan eerder de deur uit dan hun vader.
Zo snel als ze kunnen lopen ze naar de lift.
Beneden rennen ze naar de auto van hun vader.
'Hoe kom je erin?' vraagt Jeroen.
Tim laat de autosleutel van zijn moeder zien.
'Slim', zegt Jeroen.
Met de afstand-bediening doet hij de auto open.
Tim kruipt in de kofferbak.
'Vergeet me niet ziek te melden.'
Tim drukt op de sleutel en de auto gaat weer op slot.
'Succes vandaag, geheim agent', hoort hij Jeroen nog roepen.
Tim steekt zijn duim omhoog.

Na een paar minuten gaat de auto open.
Tim schrikt ervan.
Zijn vader stapt in. Hij start de motor en de auto rijdt weg.
De auto gaat over een drempel en Tim stuitert.
Hij valt om en slaat met zijn hoofd tegen de zijkant.
'Au', zegt hij zacht in zichzelf.
Hij gaat op de grond liggen.
Na een paar minuten hoort hij de mobiel van zijn vader.
Het is een heel kort gesprek.
'Tien uur. Afgesproken plek', zegt zijn vader.
Dan is het gesprek al voorbij.

Iedere keer als de auto door een bocht gaat, schuift Tim weg.
Hij kan zich nergens aan vast houden.
Hij bonkt iedere keer tegen de zijkant van de kofferbak.
Als zijn vader het maar niet merkt.
Na een tijdje stopt de auto. De motor wordt afgezet.
Zijn vader stapt uit en slaat de deur van de auto dicht.
De auto gaat op slot.
Nu wordt het spannend.
Tim moet snel achter zijn vader aan om te zien waar hij naar toe gaat.
Maar zijn vader mag hem niet zien.
Tim doet het dek van de kofferbak open en kijkt door de achterrait.
De auto staat in een parkeergarage.
Hij ziet zijn vader naar buiten lopen.
Met de sleutel van zijn moeder maakt hij de auto open.
Hij springt de auto uit en rent naar de uitgang.
Plotseling duikt Tim weg tussen twee auto's.
Zijn vader komt weer terug!
Hoe kan dat nou?
Als hij maar niet weg rijdt met de auto.
Dan kan Tim hem niet meer volgen.
Tim blijft even gebukt zitten. Hij kijkt onder een auto door.
Hij ziet de schoenen van zijn vader vlak langs lopen.

Hij hoort de deur van de auto open gaan en weer dichtslaan.
Gelukkig loopt zijn vader weer langs.
Tim wacht tot hij naar buiten is en loopt er achter aan.
Tim is nu bijna bij de uitgang.
Hij gaat langzamer lopen en kijkt voorzichtig om de hoek.
Daar loopt zijn vader, aan de overkant.

Opeens voelt hij een sterke hand in zijn nek.
'Jou heb ik te pakken', klinkt een zware stem.
Tim draait zich om en ziet een man in een uniform
Het is de bewaker van de parkeergarage.
'Wat moet jij hier?' vraagt hij nors.
'Ik....ik doe niks.....dat is mijn vader', zegt Tim.
'Ja ja, jij gaat met mij mee, vriend', zegt de bewaker.
Hij heeft Tim stevig vast.
Tim wordt meegenomen.
Ze lopen naar een glazen hokje.
De bewaker duwt hem naar binnen.
'Zitten jij', bromt hij.
Aan de overkant ziet hij zijn vader een gebouw binnen gaan.
De deur valt achter zijn vader dicht.
De bewaker pakt de telefoon en belt de politie.
Tim voelt dat hij een rood hoofd krijgt.
De bewaker draait zich om naar Tim.
'Over tien minuten zijn ze hier', zegt hij met een vals lachje.
Tim krijgt het nu helemaal benauwd.
Hij heeft zich ziek gemeld op school. Hij spijbelt dus.
En als zijn vader dit hoort.....
Oh nee, dan weet hij gelijk dat Tim hem bespioneert.
Hij moet hier weg, voordat de politie komt.
Maar er is maar één deur en daar staat die dikke bewaker voor.
Tim zit opgesloten.
Hij kijkt naar de overkant.
Naar de deur waardoor zijn vader naar binnen is gegaan.

De bewaker kijkt op zijn horloge.
'Nog vijf minuten', zegt hij.
Dan wordt er getoeterd.
Er staat een auto bij de slagboom.
De slagboom werkt niet.
De man in de auto roept de bewaker.
De bewaker twijfelt even.
Dan zegt hij tegen Tim: 'Hier blijven jij.'
De bewaker loopt naar de auto toe.
'Dit is mijn kans', denkt Tim.
Hij wacht nog heel even tot de bewaker bij de slagboom is.
Dan staat hij op en rent hij weg, zo hard als hij kan.
'Shit. Rotventje', roept de bewaker. 'Ik krijg jou nog wel'.
Tim rent tot de hoek van de volgende straat.
Om de hoek blijft hij staan wachten.
De bewaker komt hem niet achterna.
Even later ziet hij een politieauto aankomen.
Die gaat naar de parkeergarage.
'Net op tijd', zegt hij tegen zichzelf.

Een paar minuten later ziet hij de politie weer weggrijden.
Tim steekt de straat over.
Bij het gebouw van zijn vader blijft hij staan.
Het gebouw is helemaal dicht.
De ramen hebben stalen luiken en de deur is op slot.
Hij kan niet naar binnen.
Er staat geen naam op de deur.
Zijn vader werkt bij een bedrijf zonder naam.
Tim denkt even na.
Wat nu?
Er zit niets anders op dan te wachten.
Zijn vader heeft om tien uur een afspraak. Op 'de afgesproken plek'.
Tim kijkt op zijn telefoon.
Kwart voor negen.

De envelop

De deur van het gebouw gaat open.
Er komt een man naar buiten.
Tim ziet dat het tien voor tien is.
Tim herkent zijn vader, maar er is iets aan hem veranderd.
Wat precies, kan Tim niet zeggen.
Zijn vader loopt de andere kant op.
Tim loopt hem achterna.
Na een tijdje komen ze bij een singel.
Daar gaat zijn vader op een bankje zitten.
Tim zorgt ervoor dat hij niet gezien wordt.
Hij kijkt naar zijn vader aan de achterkant.
Alleen zijn hoed beweegt af en toe.
Hoed?
Zijn vader draagt nooit een hoed. Dàt is er anders.
Vreemd....

Tim kijkt hoe laat het is.
Precies tien uur.
Zou dit de afgesproken plek zijn?
Maar er is verder niemand.
Zijn vader zit daar alleen.
Tim wacht.
Hij kijkt rond, maar er gebeurt helemaal niets.
Vijf over tien.
Nog steeds niets, behalve een tram die langs rijdt.
Tim wordt ongeduldig.
Misschien heeft hij zich vergist. Misschien is het zijn vader niet.
Hij gaat dichterbij het bankje toe.
Tien over tien.
Tim staat nu een paar meter van het bankje vandaan.
Hij kan de man schuin van achteren bekijken.

De bril en de baard zijn van zijn vader.

Maar die hoed?

Twaalf over tien.

Er komt een man aangelopen.

Tim doet een paar stappen achteruit.

De man gaat ook op het bankje zitten.
Tim verstopt zich achter een auto.
Zijn vader kijkt de andere kant op.
Hij zegt niets tegen de man.
Even later staat zijn vader op en loopt weg.
Tim loopt voorzichtig achter hem aan.
Hij loopt terug naar zijn werk.
Maar.....hij heeft nu een envelop in zijn hand.
Die had hij nog niet.
Hij heeft een envelop gekregen van de man op het bankje!
'Op de afgesproken plek', zegt Tim tegen zichzelf.
Het lijkt wel een film.
Tim is helemaal opgewonden.
'Een geheime ontmoeting!' schiet er door het hoofd van Tim.
Hij gaat steeds harder lopen, maar zijn vader mag hem natuurlijk niet zien.
Dan zijn ze weer in de straat met het dichte gebouw.
Maar zijn vader loopt.....naar de parkeergarage.
Tim schrikt.
Hij ziet van een afstand de bewaker.
Hij kan nu niet de parkeergarage in.
Maar als zijn vader weggrijdt met de auto.....
Tim raakt in paniek.
Wat moet hij doen?
Hij kan niets anders dan wachten.
Vijf minuten, tien minuten. Wat duurt dat lang.
Zijn hart klopt in zijn keel.
Dan komt zijn vader weer naar buiten. Zonder envelop.
Hij steekt over en gaat weer naar binnen bij het dichte gebouw.
Tim haalt opgelucht adem.

Tim wil in de auto van zijn vader kijken.
Hij moet weten wat er met die envelop is.
Na een tijdje ziet hij de dikke bewaker weglopen.
Tim loopt voorzichtig naar de ingang.

In het glazen hokje zit een tweede bewaker.
Tim houdt even zijn pas in.
‘Gewoon doorlopen, of er niets aan de hand is’, zegt hij tegen zichzelf.
Tim loopt langs de slagboom de parkeergarage in.
Hij loopt stevig door.
Uit zijn ooghoek kijkt hij naar de bewaker.
Zijn hart bonst.
Even later is Tim bij de auto.
‘Dat ging goed’, zegt hij tegen zichzelf.
Spioneren is veel spannender dan hij dacht.

Hij gaat in de auto zitten.
De envelop ligt op de stoel.
Tim maakt hem open.
Er zit een nieuwe mobiel in en een lijst met namen.
Vliegtickets.....één, twee, drie, vier vliegtickets.
Naar Mexico, altijd geldig.
En er zit geld in de envelop, heel veel geld.
Briefjes van vijftig en van twintig.
Misschien wel een paar duizend euro.
Opeens hoort Tim stemmen.
‘Hij is hier naar binnen gegaan’, hoort hij.
Hij kijkt achterom en ziet de twee bewakers.
Ze staan bij een andere auto.
Met een zaklamp kijken ze in alle auto’s.
Ze zoeken hem.
Tim klimt snel over de achterbank.
Hij laat zich vallen in de kofferbak.
Tim trekt het dekje over zich heen.
Hij trilt over zijn hele lichaam.
‘Hij moet hier ergens zijn’, zegt één van de bewakers.
‘Als ik hem vind, spijker ik hem vast tot de politie er is.’
Tim blijft doodstil liggen.
Langzaam wordt het stil in de parkeergarage.

Plotseling trilt de mobiel in zijn broekzak.

Tim schrikt zich rot.

Een sms-je van Jeroen.

‘Hoe gaat het, geheim agent?’ staat er op het scherm.

Tim moet erom lachen.

‘Gaat goed. Het wordt steeds vreemder. Ik vertel het vanavond’, smst Tim terug.

Voorzichtig kijkt Tim door de achterrait.

De bewakers zijn weg.

Maar Tim durft niet meer uit de auto te gaan.

‘Ik blijf hier liggen’, denkt Tim.

‘Wachten tot papa komt en we naar huis gaan.’

‘Tien voor half twaalf’, staat er op zijn mobiel.

Uit zijn rugzak haalt hij een boterham.

Een nieuwe leerling

Tim en Jeroen liggen in het park in het gras.
Ze zijn een uur eerder uit, omdat Engels niet doorging.
Ze liggen naast elkaar en kijken naar de lucht.
Tim is al een paar dagen erg stil.
Hij piekert de hele dag, dat zie je aan zijn gezicht.
Er fietsen twee meisjes langs.
Ze kijken naar Tim en Jeroen.
Een van de meisjes belt en begint te giechelen.
Tim merkt het niet eens.
Jeroen weet niet wat er met hem aan de hand is.
'Hé Tim. Waar zit jij met je gedachten?'
Tim mompelt wat en haalt zijn schouders op.
Hij zucht diep.
Dan draait hij zich naar Jeroen.
'Weet je wat ik denk?' zegt Tim langzaam.
'Ik denk dat die baard en die bril van papa een vermomming is.
En ik denk dat wij inderdaad op de vlucht zijn'.
Jeroen kijkt hem aan.
'Ga maar na,' gaat Tim verder.
'We verhuizen steeds. Mama is nerveus.
Papa heeft een baard en een bril. In die bril zit gewoon glas.
Papa wordt gewaarschuwd als de politie eraan komt.
Hij heeft een geheime afspraak.
Hij krijgt een envelop met geld en vliegtickets.
Dat is toch niet normaal.'
'Tja....', aarzelt Jeroen, 'maar voor wie zijn we dan op de vlucht?
En waarom?'

'Mag ik er bij komen liggen?'

Tim en Jeroen schrikken. Ze dachten dat ze alleen waren.
Ze kijken op en ze zien het gezicht van Fabio.

Hij is nieuw in de klas en vandaag is zijn eerste dag.

Fabio komt uit Italië.

Zonder op een antwoord te wachten, gooit hij zijn fiets in het gras.

Hij gaat naast Tim liggen.

Jeroen komt overeind.

‘Hoe komt het dat jij zo goed Nederlands spreekt?’ vraagt hij.

‘Ik heb vroeger in Nederland gewoond’, zegt Fabio.

‘Een paar jaar geleden zijn mijn ouders terug gegaan naar Italië.

Maar een oom van mij wil hier een ijszaak openen.

Ik kom hem een tijdje helpen.

Hij spreekt geen Nederlands'.

'Dus nu woon je weer hier', zegt Tim.

Fabio knikt.

'Het is maar voor een paar maanden', zegt hij.

'En je blijft bij ons op school?' vraagt Tim.

'Tot aan de zomervakantie, denk ik.'

'Cool', vindt Tim.

'Verhuizen weten wij alles van', zegt Tim.

'De meeste mensen verhuizen om ergens naar toe te gaan.

Maar wij verhuizen om ergens vandaan te gaan', gaat Tim verder.

'Ik zeg net tegen Jeroen, dat mijn vader.....'

Verder komt Tim niet.

De zware schooltas van Jeroen vliegt door de lucht en landt keihard op de buik van Tim.

'.....aawwhhh!', klink het.

Fabio kijkt naar de twee broers.

Tim kronkelt met zijn armen over zijn buik over de grond.

'Ben je gek geworden?' roept Tim.

En Jeroen staat en pakt zijn schooltas.

'Kom aansteller', zegt Jeroen, 'we moeten naar huis.'

'Hoezo?' roept Tim, 'het is pas half drie'.

'Maakt niet uit. We moeten naar huis', zegt Jeroen beslist.

Tim wil nog wat zeggen, maar de toon van de stem van Jeroen houdt hem tegen.

Ze lopen door het park naar huis.

Fabio loopt met ze mee, met zijn fiets aan zijn hand.

Als ze bij de flat zijn, vraagt Tim of Fabio mee naar boven komt.

Fabio zegt dat hij naar zijn oom gaat om hem te helpen.

Hij springt op zijn fiets.

'Mooi uitzicht hoor, op de zestiende verdieping', probeert Tim nog.

'Andere keer', roept Fabio, 'op welk nummer wonen jullie?'

'632', roept Tim hem na.

Fabio is al bijna bij de hoek en steekt zijn duim op.

Als Fabio de hoek om is, zegt Jeroen:

‘Dus jij denkt dat wij op de vlucht zijn.

Maar voor wie dan wel?’

Tim bijt op zijn lippen en kijkt even snel om zich heen.

Met zachte stem zegt hij: ‘voor de politie’.

Jeroen fronst zijn wenkbrauwen.

‘Ik geloof er niks van’, zegt hij, ‘de politie weet ons toch zo te vinden.’

‘Misschien, maar het lijkt wel of.....’

Tim maakt zijn zin niet af.

Jeroen kijkt onderzoekend naar Tim.

‘Of wat.....’, zegt Jeroen.

‘.....ik denk dat papa een crimineel is’, zegt Tim met een zucht.

Bezoek

De volgende morgen staan Tim en Jeroen klaar om naar school te gaan.

Ze doen hun jassen aan en pakken ieder hun schooltas.

‘Doen jullie voorzichtig?’ vraagt hun moeder.

Jeroen kijkt naar Tim.

Tim geeft een knipoog.

‘Nee’, zegt Tim dan, ‘vandaag gaan we alleen maar onvoorzichtig doen.

Op de metrobaan lopen en stenen gooien naar politieauto’s.’

‘Nou, plaag me niet. Ik meen het.’

Tim geeft zijn moeder een kus.

‘Tuurlijk, mam. We zullen voorzichtig doen.’

Dan aait hij zijn vader over zijn baard.

‘Dag Sinterklaas’, zegt Tim, ‘moet je niet naar je werk?’

‘Nee, ik verwacht bezoek hier thuis’, zegt zijn vader.

‘Tot vanavond.’

De jongens doen de deur achter zich dicht.

Ze lopen over de galerij naar de lift.

Als de liftdeur opengaat, stappen er twee mannen uit.

Ze dragen lange regenjassen.

Je kan hun ogen niet zien, want ze dragen zonnebrillen met spiegelglas.

De voorste is klein en de achterste is groot en breed.

Echt een kleerkast.

Hij loopt de jongens bijna omver.

Tim ziet dat hij een groot litteken over zijn wang heeft.

Als de liftdeur weer dicht is, zegt Tim: ‘gezellig stelletje.’

Beneden voor de deur staat een grote zwarte auto.

De ramen zijn donker gemaakt.

Er zit een man achter het stuur en de motor loopt.

Tim en Jeroen lopen naar school.

Vlakbij school blijft Tim opeens stil staan.

Hij pakt Jeroen bij zijn arm en houdt hem tegen.

‘Die twee mannen, dat onguure stelletje.....’
‘Ja, wat is daarmee?’ vraagt Jeroen.
‘Het lijken wel gangsters’, zegt Tim.
Dan dringt het tot hem door.
‘Gangsters.....dat is natuurlijk het bezoek voor papa’, stamelt hij.
Tim geeft zijn broer een klap op zijn schouder.
‘Kom mee, we gaan terug.’
Zonder op Jeroen te wachten, rent Tim al weg.
‘Tim wacht. Je bent gek.’
Maar Tim hoort hem al niet meer.
Hij rent zo hard als hij kan terug naar huis.
Jeroen weet niet wat hij moet doen.
De school begint over een paar minuten.
Maar hij wil Tim ook niet alleen laten.
‘Eigenwijs’, moppert hij op Tim.
Dan rent hij achter hem aan.
Jeroen kan hem nooit meer inhalen.
Als hij bij de flat komt, ziet hij Tim om het hoekje staan gluren.
Dan ziet Jeroen de zwarte auto weggrijden.
Jeroen loopt naar Tim.
Tim is helemaal opgewonden.
‘Papa is een crimineel!’ roept hij blij, ‘ik had gelijk, ik had gelijk!’
Jeroen kijkt Tim aan en schudt dan zijn hoofd.
‘Dat is niet iets om blij van te worden.’
Tim bijt op zijn lip.
‘Nee, natuurlijk niet. Maar ik had wel gelijk.
Papa is met die twee gangsters in die zwarte auto gestapt.
En toen zijn ze weggereden.’
‘Hm’, bromt Jeroen.
Even staan ze elkaar aan te kijken.
Dan zegt Jeroen: ‘We moeten naar school. We zijn al te laat.’

Tijdens de les krijgt Tim een briefje van Jeroen.
Tim leest het en zijn ogen worden helemaal groot.

‘Moeten we de politie waarschuwen?’ staat erop.

‘Ben je gek of zo?’ roept Tim door de klas.

De meester kijkt op.

‘Heb je het tegen mij, Tim?’ vraagt hij.

Tim krijgt een rood hoofd.

‘Euhh.....nee.....sorry’, mompelt hij.

Tim schrijft snel een briefje terug.

‘No way, het is veel te spannend.’

In de pauze staan Tim en Jeroen op het schoolplein.

Tim is onrustig en ook Jeroen is niet op zijn gemak.

‘Waar zou de politie hem voor zoeken?’ vraagt Tim.

‘Wat zou hij allemaal uitgespookt hebben.’

‘Geen idee’, zegt Jeroen, ‘ik kan me er niks bij voorstellen.’

‘Overval, schietpartijen, moord’, somt Tim op.

‘Hou eens even op zeg’, roept Jeroen.

Tim grijnst.

‘Moeten we het echt niet aan de politie vertellen?’ vraagt Jeroen nog een keer.

‘Doe niet zo stom. Je gaat je eigen vader toch niet verraden.’

‘Ja, maar een misdaad is een misdaad.’

Plotseling geeft Jeroen Tim een duw.

‘Wat is er?’

Jeroen kijkt met grote ogen langs Tim heen.

Alsof hij een grote slang ziet.

Tim draait zich langzaam om.

‘Wat is er?’ vraagt Tim nog een keer.

‘Zie je het niet? Daar.’ Jeroen knikt met zijn hoofd.

‘Die auto’, fluistert Jeroen.

Dan ziet Tim wat Jeroen bedoelt.

De zwarte auto van vanmorgen, staat nu vlakbij de school.

Tim wil er naar toe lopen.

Jeroen houdt hem tegen.

‘Ze mogen je niet zien. Voorzichtig’, zegt Jeroen.

Tim grinnikt.

‘Ik zal voorzichtig zijn.....dat heb ik mama beloofd’, zegt hij.

Tim loopt langzaam naar het hek van het schoolplein.

Hij probeert niet op te vallen.

Dan ziet hij ineens Fabio aan komen lopen.

Hij loopt Tim voorbij en gaat rechtstreeks naar de zwarte auto.

De deur zwaait open en Fabio stapt in.

De auto rijdt snel weg.

Verbaasd staart Tim de auto na.

Een paar tellen later is de zwarte auto de hoek om.

‘Tim!Jeroen!’

Ze worden geroepen door de conciërge.

‘Jullie moeder heeft net gebeld.

Jullie moeten zo snel mogelijk naar huis.’

‘Hoezo?.....Waarom?’

‘Geen idee, dat heeft ze niet gezegd.’

Tim kijkt nog een keer naar de hoek waar de zwarte auto verdwenen is.

De conciërge loopt terug naar de school.

‘Schiet nou maar op’, zegt hij, ‘er was haast bij.’

De waarheid

Tim en Jeroen zijn buiten adem als ze bij de flat komen.
Ze gaan snel met de lift naar boven.
Hun moeder staat al te wachten bij de deur.
Haar ogen zijn rood, ze heeft gehuild.
Ze omarmt de twee jongens.
'Wat is er aan de hand?' vraagt Tim.
Hun moeder neemt ze mee de kamer in.
Daar zitten twee mannen.
'Deze twee heren zijn van de politie', zegt hun moeder.
'Jullie vader.....', en dan barst ze in huilen uit.
'Zie je wel', zegt Tim zachtjes tegen Jeroen.
Hun moeder slikt haar tranen weg.
Ze haalt diep adem.
'Jullie vader.....', probeert ze nog een keer.
'.....is een crimineel', vult Tim aan.
Zijn moeder kijkt verbaasd naar Tim.
'Sorry mam, maar dat wist ik allang.
We hebben een geheim adres.
Papa probeert zich te vermommen.
We zijn op de vlucht voor de politie.'
Tim kijkt triomfantelijk de kring rond.
'Ik weet het allang', zegt hij trots.
'Nee.....nee', zegt zijn moeder.
'En vanmorgen is hij opgehaald door zijn gangster-vriendjes', gaat Tim verder.
Zijn moeder schudt haar hoofd.
'Nee Tim, je vader is geen crimineel.
Hij is vanmorgen ontvoerd door gangsters.'
Nu is Tim even stil.
'Het is waar Tim', zegt één van de agenten.
'Gaan jullie maar even zitten.'

Dan vertelt de agent het hele verhaal.
'Jullie vader was vroeger politieagent.
Twaalf jaar geleden was dat.
Hij was bezig met een onderzoek naar de maffia.
De maffia, dat is een groep criminelen uit Italië.
De maffia smokkelde drugs via de haven van Rotterdam.
Jullie vader kwam er achter.
Samen met zijn partner heeft hij maanden aan deze zaak gewerkt.
Toen hij de criminelen wilde arresteren, ontstond er een schietpartij.
Een van de misdadigers werd doodgeschoten.
De maffia denkt dat jullie vader hem heeft gedood.
Sindsdien willen ze hem vermoorden.
Hij moest onderduiken.
En jullie en jullie moeder dus ook.
Jullie vader heeft een andere naam gekregen.
Vroeger heette hij de Zwart, nu heet hij de Wit.
De maffia is al die tijd naar jullie vader op zoek geweest.
Als ze wisten waar jullie woonden, moesten jullie snel verhuizen.
En nu hebben ze hem vanmorgen ontvoerd.'

Tim en Jeroen luisteren met verbazing naar het verhaal.
'Euhhh.....ik had het dus verkeerd,' zegt Tim aarzelend.
'Niet helemaal, want jullie waren wel op de vlucht.
En je vader probeerde zich inderdaad te vermommen.
Maar niet voor de politie.'

De agent kijkt Tim doordringend aan.
'Eén ding wil ik heel duidelijk maken.
Jouw vader is géén crimineel. Integendeel zelfs.'
'Maar hoe zit het dan met die vliegtickets?' vraagt Tim.
De agent kijkt hem vragend aan.
'Vliegtickets....naar Mexico', zegt Tim.
'Dat weet je dus ook al. Goeie detective', knikt de agent.
'De laatste tijd komt de maffia jullie steeds sneller op het spoor.
In Nederland kunnen we jullie niet meer verbergen.
We hebben jouw vader alvast tickets gegeven.

Om snel naar het buitenland te kunnen vertrekken.
Zo kunnen jullie alle vier naar Mexico vluchten.
Wanneer dan ook.'

Tim en Jeroen zijn er stil van.

Wat een verhaal.

Dan veert Tim ineens op uit zijn stoel. Hij zit rechtop.

'U zei dat ze mijn vader willen vermoorden', zegt Tim.

'Dat klopt', zegt de agent.

Tim springt overeind.

'Waarom zitten we dan nog hier? Waarom gaan we ze niet achterna?'

'Dat kan niet. We weten niet waar ze naar toe zijn.'

'Andere agenten proberen ze op te sporen.

Maar nu kunnen we niets anders dan wachten', zegt de agent.

Tim krijgt een rood hoofd.

'Wachten? Wachten? Dan is mijn vader misschien al vermoord!' roept Tim in paniek.

'Er zit niets anders op', zegt de agent rustig.

Tim wordt woedend.

Ineens springt hij bovenop de politieman.

Hij pakt hem bij zijn keel en wil hem slaan.

Dan wordt Tim snel stevig bij zijn armen gepakt.

Hij zit in een armklem en kan niet meer los komen.

Tim kijkt om.

Zijn moeder heeft hem vast. Waar heeft zij dit geleerd?

'Ga maar even naar je kamer, Tim. Even afkoelen', zegt zijn moeder.

Plotseling is er het geluid van een telefoon.
De agent pakt zijn mobiel.
Hij schrijft een adres op.
Hij maakt een gebaar naar de andere agent.
Met zijn duim en wijsvinger draait hij rond.
'Start de auto' betekent het.
De andere agent rent naar buiten.
Tim rent achter hem aan.
'Wij gaan mee!' roept Tim.

‘Geen sprake van, dat is veel te gevaarlijk’, zegt de agent.
‘Straks schieten ze jou ook nog dood. Jullie blijven hier.’
Tim en Jeroen zien hem met de lift naar beneden gaan.
‘We gaan niet hier zitten wachten. Papa is ontvoerd door criminelen.
We moeten mee’, zegt Tim.
‘Ga jij maar, Tim’, zegt Jeroen, ‘ik moet nog iets doen.’
Tim heeft al een plan bedacht.
‘We zijn niet voor niets een tweeling.
Ze kunnen ons toch niet uit elkaar houden.’
In de lift vertelt Tim zijn plan aan Jeroen.
Jeroen stapt uit op de eerste verdieping.
Beneden voor de deur staat de auto al klaar.
Tim loopt naar de agent, die achter het stuur zit.
‘U moet nog even naar boven’, zegt Tim tegen hem.
‘Waarom?’
‘Geen idee. Uw collega vraagt het.’
De agent springt uit de auto en rent de lift in.
Jeroen komt naar buiten.
Tim doet het achterportier van de auto open.
Hij glipt naar binnen en gaat op de grond liggen.
Op de achterbank ligt een donkere regenjas.
Jeroen legt die over Tim heen en doet dan de deur dicht.

Even later komen de agenten naar buiten.
Ze rennen naar de auto.
De ene agent wijst naar Jeroen.
‘Leugenaar’, roept hij.
‘Geintje’, roept Jeroen.
De agenten springen in de auto en scheuren weg.

Fabio Rosso

Jeroen ziet de auto met hoge snelheid weggrijden.
Voorin de twee agenten, achterin ligt Tim.
Zelf gaat Jeroen lopen.
Hij neemt de kortste weg naar school door het park.
Hij heeft haast en rent bijna aan één stuk door.
Als het kan, snijdt hij een stuk af en rent hij over het gras.
Het schoolplein is leeg, iedereen heeft les.
Jeroen gaat de school in en loopt naar het lokaal waar de les bezig is.
Hij gluuft naar binnen.
Hij zoekt Fabio, maar die zit niet in de klas.
Jeroen loopt naar de conciërge.
'Weet u het adres van Fabio?' vraagt hij.
'Fabio?Fabio wie?' vraagt de conciërge.
'Hij heet Rosso van zijn achternaam. Fabio Rosso', zegt Jeroen.
De conciërge kijkt in zijn computer.
Na een tijdje schudt hij zijn hoofd.
'Hier zit geen Fabio Rosso op school', zegt de conciërge.
Jeroen kijkt hem ongelovig aan.
'Dat kan niet....hij zit bij mij in de klas', stamelt hij.
'Echt niet. Hij komt niet voor in de computer.
En alle leerlingen staan hier in'.
Jeroen ziet ineens zijn plan mislukken.
Fabio was de enige die zijn vader misschien zou kunnen redden.
Hij begrijpt er niets van.
Fabio was er toch echt.
'Hij komt uit Italië. Hij zit hier pas op school. Fabio uit groep 2C.
Ik móet zijn adres hebben', probeert Jeroen het nog een keer.
Hij is nu echt wanhopig.
De conciërge haalt zijn schouders op.
'Sorry, ik kan niks voor je doen', zegt hij.
Jeroen krijgt tranen in zijn ogen.

Wat nu?

Hij draait zich om en loopt naar buiten.

Hij kan het niet geloven, dat er van Fabio geen adres bekend is.

Zelfs niet op de school waar hij les krijgt.

Jeroen bedenkt dan dat Tim hun eigen adres aan Fabio heeft verteld.

Het was zo stom om dat te geven.

Daardoor wist de maffia waar hun vader woonde.

Die Fabio heeft hem en Tim gewoon in de maling genomen.

Hij heeft keihard staan liegen.

Jeroen wordt steeds bozer.

‘Jeroen!!’ hoort hij opeens.

Het is de conciërge.

Hij staat met zijn armen te zwaaien.

Jeroen loopt naar hem toe.

‘Nu weet ik wie je bedoelt’, zegt de conciërge.

‘Die jongen zit pas op school, toch? Ik wist niet dat hij Fabio heet.

Zijn naam moet nog in de computer gezet worden.’

Binnen schrijft de conciërge het adres op.

Jeroen kent het niet.

‘Waar is dat?’ vraagt hij.

De conciërge legt het uit.

‘Maar het is zeker twintig minuten fietsen’, zegt hij erbij.

De schouders van Jeroen zakken naar beneden.

‘Ik ben lopend’, zegt hij.

De conciërge kijkt naar Jeroen.

Hij krijgt met hem te doen.

‘Is het belangrijk?’ vraagt hij.

Jeroen knikt.

‘Met de auto is het nog geen tien minuten’, zegt hij dan.

Hij geeft Jeroen een knipoog.

‘Ik breng je wel even. Opschieten, dan ben ik voor het volgende uur weer terug.’

Tien minuten later staat Jeroen voor het huis van Fabio.

Hij krijgt een koude rilling over zijn rug.
Misschien kan hij beter niet aanbellen.
Achter die deur woont een maffia-familie!
Even twijfelt hij.
Dan belt hij aan.
Het kan niet anders, het móet.
Fabio doet de deur open.
Als hij Jeroen ziet, doet hij hem snel weer dicht.
Maar Jeroen is sneller.
Hij zet zijn voet tussen de deur.
Fabio probeert hem dicht te duwen.
Jeroen zet zijn volle gewicht tegen de deur.
Fabio valt achterover.
Hij staat snel op en rent naar binnen.
Jeroen gaat hem achterna.
‘Fabio, ik moet even met je praten’, roept Jeroen.
Hij rent de kamer in,
Daar staat Fabio.
Hij heeft een pistool in zijn hand.
Jeroen kijkt recht in het pistool.
‘Maar ik wil niet met jou praten’, zegt Fabio.
‘Jouw vader heeft mijn vader vermoord!’

Het pakhuis

De agenten zijn met Tim in de auto naar de haven gereden.
Het leek een gewone auto, maar het was een echte politieauto.
Met zwaailicht en sirenes.
Ze scheurden met 130 kilometer per uur door de stad.
Ze zijn een paar keer door rood licht gereden.
En één keer zelfs over de stoep.
Nu zijn ze op een kade met pakhuizen.
Er staat al een politieauto.
De auto stopt en de agenten stappen uit.
Ze laten de deur openstaan en zoeken dekking.
Net als de andere twee agenten.
Ze hebben pistolen in hun hand.
'Waar blijft de versterking', vraagt een agent.
'Die komt eraan, maar er is vanavond een voetbalwedstrijd.
En er zijn rellen met supporters in de stad.
Bijna alle agenten zijn daar ingezet.
Er komen straks agenten hier naar toe.'
'Wat doen we?'
'Wachten tot ze er zijn.
Met zijn vieren mogen we niks. Te gevaarlijk.
Orders van het Hoofdbureau.'

Tim heeft de regenjas van zich afgedaan.
Hij ziet de agenten gehurkt zitten bij de andere auto.
'Ze zitten in pakhuis nummer 6', zegt een agent.
Tim kijkt naar de pakhuizen.
Ze hebben allemaal grote cijfers op de gevel.
Tim kijkt naar het pakhuis met de 6 erop.
Alles is dicht en op slot, maar zijn vader zit daar binnen.
Als hij tenminste nog leeft.

Tim wacht.
Er gebeurt niets.
Na een minuut of tien is er nog steeds niets gebeurd.
Tim klimt naar de voorstoel.
Als hij door de voorruit kijkt, ziet hij de agenten.
De agenten wachten.
Eén van hen is aan het bellen.
Hij zwaait druk met zijn arm.
'Waar blijft de versterking!' roept de agent in de telefoon.
Voorzichtig kruipt Tim aan de andere kant uit de auto.
De agenten merken het niet.
Een stukje verderop ziet Tim een pakhuis met kapotte ramen.
Er staat een grote 4 op.
Tim kruipt weg van de auto en sluipt naar pakhuis 4.
Het is helemaal verlaten.
Hij kijkt om zich heen en klimt dan naar binnen.
In het pakhuis ligt heel veel oud hout op een stapel.
Daarnaast liggen lege dozen en karton.
Aan het eind is er een ijzeren deur.
Tim loopt er naar toe.
De deur is scheef en staat op een kier.
Na wat duwen en trekken gaat hij langzaam een klein stukje verder open.
Tim wringt zich door de opening.
Hij staat nu in een ander pakhuis.
Dit moet pakhuis nummer 5 zijn.
Ook dit is verlaten en ook hier staat veel oude troep.
Maar in het midden staat de zwarte auto met de donkere ramen.
Vlak voor twee zware roldeuren.
Tim ziet niemand, maar hij hoort wel stemmen.
Aan de andere kant is weer een deur.
Achter die deur hoort hij mensen praten.
In de hoek is een ijzeren trap.
Tim kijkt om zich heen.
Dan loopt hij zachtjes de trap op.

Tree voor tree.

Als hij halverwege is, gaat de deur beneden open.

Snel rent Tim naar boven.

Een kleine man loopt naar de auto.

Tim herkent hem. Vanmorgen kwam hij uit de lift.

Hij pakt iets uit de auto en loopt weer terug.

De man gaat voor de deur staan.

Hij staat onderaan de trap waar Tim op staat.

'Niets doen voordat de chef er is', roept iemand tegen hem.

'Als er iemand binnen komt, schiet ik hem neer', roept hij.

Tim ziet nu pas wat hij in zijn handen heeft.

Een groot geweer.

Tim kan niet meer naar beneden.
Heel voorzichtig klimt hij een paar treden omhoog.
Hij mag geen geluid maken.
Bovenaan de trap is een deur naar het volgende pand.
Hij voelt aan de knop.
De deur gaat open en Tim glipt naar binnen.
Hij is nu in een oud kantoortje met ramen.
Hier vandaan kan je het hele pakhuis overzien.
Dit moet pakhuis nummer 6 zijn.
Op een paar kisten zit een dikke man.
Een heel grote man loopt langzaam heen en weer.
Tim weet wie die man is. Hij was vanmorgen samen met die kleine man.
Wat verder ligt iemand op de grond.
Zijn armen zijn vastgebonden op zijn rug.
Hij heeft een blinddoek voor zijn ogen.
Zijn mond is met tape afgeplakt.
Tim herkent zijn vader.
Tim wil iets roepen, maar bijt op zijn lip.
'Gelukkig, hij leeft', denkt Tim en balt zijn vuist.

Tim sluit zijn ogen.
'Even tot tien tellen', zegt hij zachtjes tegen zichzelf.
Tim probeert na te denken.
Hij moet de politie waarschuwen.
Tegen drie volwassen mannen kan hij niet op.
Bovendien hebben ze geweren.
Dan bedenkt Tim dat hij gevangen zit.
Hij kan niet weg.
Boven kan hij er niet uit.
Beneden aan de trap staat die man met zijn geweer.
Tim weet het niet meer.
Hij voelt in zijn zakken. Een zakdoek en zijn mobiel.
Bellen kan niet, dat maakt te veel lawaai.

Tim sms-t naar Jeroen dat papa nog leeft, maar vastgebonden is.

En hoe hij het pakhuis binnen is gekomen.

Tim schudt zijn hoofd.

Jeroen is een bangerik.

In plaats van mee te gaan, zit Jeroen thuis.

En mist hij weer alle actie.

Dus staat Tim er alleen voor.

Het is Tim tegen de maffia.

Hij zal deze zaak in zijn eentje moeten oplossen.

Dan wordt er op zijn schouder getikt.

Tim draait zich om en kijkt recht in een pistool.

Gevangen

‘Lopen!’ hoort Tim achter zich.

Het klinkt heel dreigend.

De loop van het pistool wordt in zijn rug geduwd.

De kleine man die bij de deur stond, heeft hem te pakken.

Ze lopen naar de dikke man.

‘Ik heb een spion, baas.’

De dikke man wrijft over zijn kin.

‘Mooi, nu hebben we vader en zoon.’

Eindelijk zullen we wraak nemen.’

Er klinkt een vals lachje uit de dikke mond.

‘Bind hem vast.’

Tim krijgt een touw om zijn polsen en om zijn enkels.

‘Ik ben het pap, Tim.’

Zijn vader probeert te bewegen.

Uit zijn keel komt wat gegrom.

Dan wordt de mond van Tim afgeplakt.

Over zijn ogen wordt een blinddoek gedaan.

Ze leggen hem op de grond.

Naast zijn vader.

‘Kijk of zijn broer hier ook rondloopt’, zegt de dikke man.

‘Baas, waar wachten we nog op?’

Laten we ze koud maken en hier weggaan’, zegt de grootste.

‘We wachten op de chef’, zegt de dikke man.

‘Maar als dat ventje ons kan vinden, dan.....’

Hij krijgt geen kans om zijn zin af te maken.

De dikke man springt op en pakt hem bij zijn keel.

‘Doe wat ik zeg’, sist hij, ‘we wachten.’

Orders van de chef.’

‘Oke baas.’

Opeens klinkt er een schel geluid door het kale pakhuis.
Het is de mobiel van Tim.
‘Oh nee’, denkt Tim, ‘waarom heb ik hem niet op stil gezet?’
Tim beweegt, maar het touw snijdt in zijn polsen.
De kleine man loopt naar Tim.
Hij duwt hem opzij, zodat hij bij zijn broekzak kan.
Hij haalt de mobiel eruit.
De dikke man pakt het telefoontje.
‘Een sms van zijn broertje.’
‘Wat schrijft hij?’ vraagt de kleine.
‘Ik kom eraan’, leest de dikke man voor.
Dan leest hij ook wat Tim aan Jeroen heeft gesms-t.
De dikke man knikt.
‘Toni, hou die deur in de gaten.
We pakken die broer ook nog.
De hele familie in één keer weg.
De chef zal tevreden zijn.’
Zijn dikke gezicht krijgt een brede grijns.
Hij geeft een schop tegen het lichaam van Tim.
‘Je broertje komt eraan hoor’, zegt hij met een treiter-stem.
Tim kan zichzelf wel voor zijn hoofd slaan.
Hij is niet alleen zelf in de val gelopen.
Nu heeft hij ook nog Jeroen verraden.
Jeroen heeft geen schijn van kans.
De maffia staat hem gewoon op te wachten.
Tim probeert nog een keer om zijn handen vrij te maken.
Het lukt niet, het touw zit veel te strak.
Hij kan niets doen.

De grote man loopt nog steeds heen en weer.
Tim hoort zijn voetstappen.
Dan weer links, dan weer rechts van hem.
Tim ligt voor zijn gevoel al uren op de grond.
Zijn polsen doen pijn van het touw.

Het lijkt wel of ze afgekneeld zijn.
Tim schuift voorzichtig met zijn hoofd over de vloer.
Heel langzaam kan hij de blinddoek iets verschuiven.
Een klein straaltje licht kan hij nu zien.
Als de grote man langs loopt, wordt het even donker.

Dan hoort Tim geluid in het pand ernaast.
Tim luistert gespannen.
Het is nu weer stil.
De grote man loopt niet meer heen en weer.
Ook hij staat te luisteren.

Dan hoort Tim voetstappen in het pakhuis.
'Kijk eens wie hier hebben', hoort hij de kleine man zeggen.
'De familie is compleet.'
Tim hoort zijn vader kreunen.
De dikke man laat zijn valse lachje weer horen.
'Maar....', klinkt het. Het is de stem van Jeroen.
'Mond dicht', buldert de dikke man.
'Bind hem vast', snauwt hij tegen de grote man.
Tim loopt rood aan. Hij is boos op zichzelf.
Het is zijn schuld dat Jeroen nu ook gepakt is.
Nu gaan ze er alle drie aan.
'STOP!', hoort Tim iemand roepen.
De stem is heel dwingend.
Iedereen is gelijk stil.
Het geluid weerkaatst in de lege loods.
Tim herkent de stem van Fabio.
'Chef.....', stamelt de dikke man.

Brand

‘Maak ze los’, zegt Fabio.

‘Maar chef.....’

Fabio steekt zijn hand op.

‘Niks maar’, onderbreekt hij hem.

‘Ik heb met Jeroen gesproken.

Zijn vader heeft mijn vader niet doodgeschoten.’

‘Hoezo niet doodgeschoten?’

‘We zitten al jaren achter hem aan.’

‘Jeroen heeft het me laten lezen.

De uitspraak van de rechter, het onderzoek van de politie, artikelen uit de krant.’

De dikke man kijkt hem verbaasd aan.

Hij kan het niet geloven.

‘Het pistool van zijn vader was niet gebruikt.

Alle kogels zaten er nog in.

Een andere agent heeft mijn vader gedood.’

De dikke man grijpt zijn pistool.

‘Dan gaan we die pakken’, zegt hij.

Fabio schudt zijn hoofd.

‘Die andere agent is al dood.

Hij is doodgeschoten in het vuurgevecht.

‘We hebben onze wraak al’, zegt Fabio.

Fabio knikt met zijn hoofd naar Tim en zijn vader.

‘Maak die twee los.’

De grote man wil er naar toe lopen.

De dikke man houdt hem tegen.

‘Dat zou stom zijn.

Als we ze los maken en ze lopen naar buiten....

Dan worden wij gepakt door de politie.’

Fabio denkt even na.

Iedereen kijkt gespannen naar Fabio.

‘Je hebt gelijk’, zegt hij dan. ‘Laat ze vastgebonden.’

‘Fabio’, roept Jeroen, ‘we hadden een afspraak.
Wij vrij, jullie vrij.’
De grote man pakt Jeroen stevig vast.
‘Rustig aan, makker’, gromt hij tegen Jeroen.
Fabio wrijft over zijn voorhoofd.
‘Fabio.....’, roept Jeroen vertwijfeld.
‘Laat me even nadenken’, zegt Fabio.
‘We hebben een afspraak, Jeroen.
Maar het kan niet zo zijn dat jullie vrij zijn en wij naar de gevangenis moeten.
Jullie vrij, oke, dat is de deal. Maar wij natuurlijk ook.
Als wij niet vrij zijn, dan jullie ook niet.’
‘Shit!’ zegt Jeroen.
Het wordt stil in het pakhuis.
Iedereen zwijgt en kijkt elkaar aan.
‘We moeten de politie afleiden, zodat jullie kunnen ontsnappen’, zegt Jeroen.
Dan begint Tim te bewegen.
‘Mmghgm.’
Tim wil iets zeggen.
‘Haal de tape er maar af’, zegt Fabio.
De kleine man doet het.
‘Auw!’ schreeuwt Tim.
De dikke man grijnst.
‘Ik heb een idee’, zegt Tim.
‘In dat andere pakhuis ligt een hoop hout en karton.
Als we dat eens in brand steken.’
Fabio knikt en geeft zijn orders.
‘Maak Tim los, maar die vader blijft vastgebonden.’
Fabio wijst naar de kleine man.
‘Jij bewaakt hem.
Als ze de politie roepen, schiet je hem dood.’
Jeroen rilt ervan.
Hij weet dat Fabio het meent.
‘Wij gaan vuur maken. Jullie maken de auto klaar.’

De kleine man maakt Tim los.
Als hij los is, springt hij op de kleine man.
Tim probeert hem te slaan.
'Tim, niet doen', gilt Jeroen.
Te laat, de dikke man slaat met zijn pistool op het hoofd van Tim.
Tim zakt gelijk in elkaar en blijft op de grond liggen.
Er stroomt een straaltje bloed uit zijn hoofd.
Jeroen wil naar hem toelopen.
Fabio houdt hem tegen.
'Geen tijd. Hoe sneller wij hier weg zijn, hoe sneller jij naar je broer kan.'
Jeroen twijfelt, maar hij heeft geen keus.
'Wacht', zegt Fabio tegen de grote en de kleine man.
'Leg de vader in de auto.
Pas als we veilig zijn, laten we hem vrij.'
Jeroen wil protesteren, maar zwijgt.
Meewerken is zijn enige kans.
De mannen pakken de vader op en slepen hem naar de auto.
Daarna gaan Jeroen en Fabio met de grote man naar het andere pakhuis.
Ze slepen hout en karton tot een grote stapel.
In de hoek vinden ze een vat olie.
Fabio zet de deur op een kier en kijkt naar buiten.
Verderop staat politie.
Er is meer politie gekomen.
Door de kier van de deur laat de grote man de olie naar buiten lopen.
Langzaam wordt de kade één grote olievlek.
Dan steken ze in het pakhuis de stapel van hout en karton in brand.
Het vuur wakkert snel aan.
Jeroen neemt een brandend stuk hout.
Fabio en de drie mannen springen in de auto.
De dikke man start de auto.
Jeroen en Fabio steken een gebalde vuist naar elkaar op.
Alsof ze willen zeggen: 'het gaat lukken'.
Dan schuift Jeroen de deur open.
Met gierende banden rijdt de auto weg.

Jeroen rent naar de olie en houdt het brandende hout erbij.
De olie vliegt in brand.
Er ontstaat een enorme vuurzee.
De hele kade staat in vlammen.
De vlammen zijn wel twintig meter hoog.
De politie kan er niet doorheen rijden.
Fabio is weg.

Dan rent Jeroen naar Tim.
Tim ligt nog steeds op de grond.
Hij beweegt niet.
Zijn hoofd ligt in een plasje bloed.
Jeroen weet niet wat hij moet doen.
Hij houdt het hoofd van Tim vast.
Al snel komen er agenten binnen.
'Bel de ambulance', roept een agent.

Een paar minuten later komt zijn vader binnen.
Jeroen valt hem in zijn armen.
Fabio heeft woord gehouden.
Ze hebben zijn vader uit de auto gegoooid.
'Hoe is het met Tim?' vraagt zijn vader.
Ze horen sirenes dichterbij komen.
Even later is er een brancard voor Tim.
Hij is nog steeds bewusteloos.
Ze leggen hem voorzichtig op de brancard.
Tim wordt de ziekenauto in gedragen.
Met loeiende sirenes rijdt de ambulance weg, naar het ziekenhuis.
Jeroen en zijn vader worden naar een politieauto gebracht.
'Snel achter Tim aan', zegt zijn vader.
'Maar eerst even je moeder bellen.'

De hele waarheid

Tim ligt in een groot bed in het ziekenhuis.
Om zijn hoofd heeft hij een verband.
Hij heeft een flinke hersenschudding.
'Vandaag mag je niet naar huis.
Nog even een paar daagjes rust', heeft de dokter gezegd.
'Staat je goed Tim, dat verband', grapt Jeroen.
'Dank je', zegt Tim.
Hun vader pakt van allebei een hand.
'Bedankt jongens. Zonder jullie was ik er niet meer geweest.'
Tim wil weten wat er precies gebeurd is.
'Heb je echt bij de politie gezeten.
Heb je toen wel of niet geschoten?' vraagt hij.
'Ik zal het jullie vertellen', zegt zijn vader.
'Twaalf jaar geleden was ik bij de politie.
Samen met mijn partner onderzocht ik een drugszaak.
De maffia smokkelde drugs naar Rotterdam.
We betraptten een stel criminelen.
Het werd een schietpartij, maar mijn pistool weigerde.
Mijn partner schoot iemand van de maffia dood.
Dat bleek Luigi Verdano te zijn, de vader van Fabio.
Er werd ook een agent doodgeschoten.'
'Maar niet je partner', zegt Tim.
'Nee, gelukkig niet.
De maffia dacht dat ik Luigi had gedood.
Ze wilden wraak en probeerden mij te vermoorden.
Ik kreeg een andere achternaam en jullie dus ook.'
'Daarom moesten we steeds verhuizen', zegt Tim.
Zijn vader knikt.
'En geen contact meer met onze familie', zegt hij.
'Dat mocht niet. Te gevaarlijk.'

‘Dus we hebben wel familie?’ vraagt Tim.

‘Ja hoor, jullie hebben opa’s en oma’s.

Een ook ooms, tantes en neven en nichten.

We hebben ze alleen twaalf jaar niet gezien of gehoord.

We weten niets van hun en zij niets van ons.’

‘Zie je wel’, roept Tim uit.

‘Je bent een slimme detective, Tim’, zegt zijn vader.

‘Je zou het goed doen bij de politie.’

Tim balt zijn vuist.

‘Yes!’

‘De politie spoort onze familie nu op.

Dan kunnen we snel naar ze toe.’

‘Wacht even’, zegt Tim, ‘er klopt iets niet.

Fabio is de zoon van Luigi Verdano, maar de achternaam van Fabio is Rosso.’

Fabio is een schuilnaam. Hij heet eigenlijk Marco Verdano.’

Tim zucht.

Vader omhelst Jeroen.

‘Slim van jou, om met Fabio te gaan praten.

Anders was het niet goed afgelopen.’

Jeroen glundert.

Hun ouders kijken elkaar aan.

‘Zullen we de rest ook maar vertellen?’, vraagt hun vader.

‘Even de deur dicht doen’, zegt hun moeder.

Ze gaat bij Tim op het bed zitten.

‘Het is maar goed dat de maffia niet weet wat er echt gebeurd is.

Dan zouden ze nog steeds achter ons aan zitten.

En moesten we weer verhuizen’, zegt ze.

Hun moeder haalt even diep adem.

Tim en Jeroen houden hun adem in.

‘Het pistool van jullie vader deed het niet.

Luigi wilde hem van dichtbij doodschieten.’

‘Toen heeft mijn partner mij gered’, vult hun vader aan.

‘Door Luigi dood te schieten.’

Hij geeft hun moeder een kus.

‘Mijn partner bij de politie, was jullie moeder.

Zonder haar was ik twaalf jaar geleden doodgeschoten.’

Tim en Jeroen kunnen hun oren niet geloven.

‘Ik ben er niet trots op, maar het kon niet anders’, zegt hun moeder.

Tim kijkt met grote ogen naar zijn moeder.

Dan zegt hij bewonderend:

‘Wel stoer, mam.’

Mei 2010.

